

Ποίημα: «Το Τζάκι», της Ιωάννας Μουτσοπούλου

Έξω χιονίζει σιωπηλά
σαν κάποιος άγγελος ν' άπλωσε τ' άσπρα του φτερά
πάνω στη γη, που γυμνωμένη στεκόταν
από τις μεστές χάρες του καλοκαιριώρου,
μ' εξαντλημένα τα δώρα της ζωής
στα όντα, που κρύφτηκαν σε μέρη θαλπωρής
το κρύο για ν' αντέξουν της απώλειας.
Μα η γη το τελευταίο δώρο της
το 'χει καλά απ' το χειμώνα φυλαγμένο,
στο τζάκι τ' άφησε,
πλάι στις στάχτες τις παλιές,
που ξεχασμένες μείνανε σα θύμηση του κρύου
χωρίς κορδέλα πλουμιστή
ή περιττά στολίδια.

Παράξενο φάνταζε το πέτρινο κουτί
με αυστηρή τη γκρίζα όψη του
που δέσποζε στο χώρο.
Το ίδιο δώρο δίνει πάντοτε η γη.
Ποια η ανάγκη γι' αλλαγή ανόητη,
όταν της ζωής τα θεμέλια τρέμουν
στο άκουσμα του απόκοσμου χειμώνα;

Μέσα στο πέτρινο κουτί
μια φλόγα έκαιγε γαλαζωπή

σαν ανοιξιιάτικός του πρωινού ουρανόσ,
που κάθε χρονιά με υπομονή περίμενε
τη θέση της να βρει την οικεία
στο σπίτι που η ζωή μας φώλιαζε.

Τα πέτρινα κουτιά στο τζάκι πάνω πλήθουναν
σα σιωπηλός στρατός αγγέλων γκριζωπών
που απ' τους καπνούς πιο αυστηροί εγίνανε στην όψη.
Και η φωτιά τους περίσσια πια φαινότανε
σ' αυτό το σπίτι θαλπωρής.
Μονάχα το πρώτο το κουτί φαινόταν άδειο,
να τη η φλόγα του,
μέσα στη φλόγα του τζακιού
που έκαιγε θεόρατη τα ξύλα.

Συλλογιζόμουν, κοιτώντας τον παράξενο αυτό στρατό,
τι άραγε έκρυβε περίτεχνα το νόημά του
και τόσο επίμονα η γη σαν έφευγε
άφηνε πίσω της για μας
την όμορφη σπίθα της φωτιάς.
Μα τα νοήματα κι ο σκοπός έχουν χαθεί
απ' όταν ο άνθρωπος έγινε θεός
κι αυτά ξεψύχησαν
εκεί που αυτός δημιούργησε
της δικής του γνώσης τους κόσμους.

Και κείνη τη στιγμή τη ζοφερή,
που τα χαμένα νοήματα στο λογισμό μου ήταν,
η πόρτα χτύπησε μες στην απόκοσμη στιγμή
της νύχτας που 'φτανε γοργά
πάνω απ' το χιόνι, που απάτητο άστραφτε
και λίγο από μέρα έφερνε στο αμίλητο σκοτάδι.
Στην πόρτα χιονοσκέπαστος στεκόταν

ένας γέρος μ' άχρονη μορφή.
Μονάχα τα πύρινα μάτια του
κάτι από φως θυμίζανε απόκοσμο κι οικείο.
«Τα δώρα της Γης να πάρω ήρθα,
που άχρηστα κάθονται στο τζάκι σας επάνω!».
Και ρώτησε αν ήξερα ποιος είναι στην καρδιά μου
κι εγώ απάντησα: «Ο Χειμώνας».
«Καλύτερα ο θάνατος να λες!» απάντησε απαλά,
δίχως τα βλέφαρα καν να τρεμοπαίξει.
«Μα τότε γιατί δεν έρχεσαι εμένα για να πάρεις;»
Κι απάντησε τραχιά πως τούτος ο θάνατος
αλλοιώτικος είναι, πιο βαθύς,
τα δώρα της ζωής γυρεύει π' ανέμελα πετιούνται
με τα σύμβολα τους ρημαγμένα στου τίποτα τις στάχτες.
«Κράτα το σώμα ακόμα λίγο μα άχρηστο,
σαν ξεραμένο κέλυφος τελείως αδειανό.
Είμαι ο Μεγάλος θάνατος και σώζω
τα θεία σύμβολα απ' της ζωής την ύβρι».
Ταράχτηκε η καρδιά σ' αυτό το άκουσμα,
τα γκριζωπά κουτιά άπιαστα πια φαινόntonτουσαν
κι οι γαλάζιες φλόγες γίναν μονάχα μιά,
σα σύμβολο που πάσχιζε ν' ανθίσει εδώ κάτω
θυμίζοντας εκείνους τους κόσμους τ' ουρανού
τους ξεχασμένους
που πρότυπα φτιάξανε για μας.

Όνειρο ήταν όμως και πέρασε
σαν αστραπή χειμωνιάτικη,
μα τάραξε της καθημερινότητας το βαρύ ύπνο.
Η φωτιά ανέμελα τριζοβολάει στο τζάκι,
κανένα κουτί δεν βρίσκεται εκεί παρατημένο.
Μα του θανάτου η ματιά
εκλόνισε για πάντα την ψυχή μου
και τα κρυμμένα νοήματα ξεφεύγουν,
σαν μέσα από τις πύρινες φλόγες

που τα ξύλα στο τζάκι πυρπολούν.
Ακάθεκτα κομμάτιασαν εκείνο
το διάλειμμα ζωής στο πουθενά,
να μη μείνει στο τέλος μοναχά
εκείνο το κέλυφος το αδειανό,
μα η ουσία η πύρινη, η άπιαστη,
που έκαψε τις λέξεις ολόγουρά της
για να κατέβει στον Άδη σιωπηλή,
με την κρυμμένη φλόγα της ζωής
το σκότος να διαλύσει
ως να 'ταν πάντα φως.

11/2007

Από την ποιητική συλλογή "Ψυχές της φύσης" ~ roiisi.gr

Συγγραφείς: Γιάννης Ζήσης, Ιωάννα Μουτσοπούλου

ISBN: 978-960-97300-0-6

Δέσιμο: Σκληρή Βιβλιοδεσία

Διαστάσεις: 17x24cm

Σελίδες: 264